

Неяк так сталася, што культ Марыі я пазнала ўжо ў сталым узросце, хоць мая сям'я была вельмі веруючай, а прабабуля ў маіх успамінах і нават на дзіцячых здымках са мной заўсёды з ружанцам у руках. Памятаю, калі я была падлеткам, усе сябры і моладзь з касцёла збіраліся ў Тракелі, і мне прыйшлося ісці разам, каб не заставацца адной. Вось так гэтыя 18 кіламетраў сталі першым крокам у маіх зносінах з Багародзіцай.

Я сталела, разам з тым павялічваліся кіламетры да Маці – Будслаў, Тракелі, Гудагай, Вострая Брама, Чэнстахова, Лурд... Кожнае з гэтых месцаў пакінула велізарны след у маім жыцці. Гэта людзі, важныя рашэнні, новы вопыт і ўзрастанне ў веры. Менавіта пілігрымкі – пешыя ці аўтамабільныя – навучылі мяне аднаму правілу: Марыя заўсёды выслухае. Як у штодзённым жыцці мы бяжым адразу да маці, так і да Нябеснай Мамы варта бегчы.

Просьбы, складаныя праз Яе заступніцтва, выслухоўваюцца часцей – гэта такі

лайфхак, які сапраўды працуе.

Другім крокам да больш блізкіх зносін з Марыяй быў моладзевы Ружанец, на які мы збіраліся раз на тыдзень.

Пасля загаў ці размоў за гарбатай вельмі важна было суцішыцца і засяродзіцца на супольнай Ружанцовай малітве. Гэтая традыцыя перарасла ў звычку і прагненне да падзякі Маці за кожны добра праведзены час.

З часоў моладзевага ўзрастання прайшло ўжо трохі часу, і гэта застаецца добрым падмуркам. Праз усё жыццё, куды б я ні пайшла і з кім бы ні была, Марыя прыцягвае мяне да сябе і заўсёды аказваецца дзесьці побач. Гэта яснае пацвярджэнне таго, што Яна сапраўды Маці. Навучыцца б яшчэ быць такім жа сапраўдным дзіцём для Яе...